

Ledarskapsbikt

av Petra Brask

Flygplanets fönsterruta känns kall mot pannan när jag tankfullt lutar mig mot den och sneglar ut över de sockervaddsmjuka molnen. Mina tankar är kvar på Mossbylunds konferensgård vid det mäktiga havet, 1,5 mil väster om Ystad. Jag saknar redan de människor jag träffat för första gången i mitt liv. På mindre än en vecka har de kommit mig så nära att det känns som om vi delat en livstid. Min uppgift var att utvärdera kursledarnas kvalitet inför ett potentiellt samarbete och jag skulle bara delta litegrann. Därför var jag så aningslös inför vad som skulle hända mig.

"Vad gjorde ni egentligen på den där ledarskapskursen, mamma?" Det har gått några dagar sedan jag kom hem och min dotter sitter i soffan med huvudet på sned och ögon som sveper funderamt över mitt ansikte. "Du är annorlunda." Jag ler och frågar om hon menar annorlunda bra eller annorlunda dåligt. Hon tar ett djupt andetag och känner in. "Du är gladare och har mer energi. Fast det har du ju alltid. Men nu är det på ett lugnare sätt."

Hur reagerar du när du är ny i en grupp? Hur bekväm känner du dig? Vilka funderingar och kanske fördomar har du om de du möter?

Det och mer om gruppens utveckling skulle jag få uppleva och lära mig när min taxi stannade utanför den skånska kursgården i måndags efter en högst förvirrande taxifärd ifrån Sturups flygplats. Ibland kan jag häpna över en del taxichaufförers avsaknad av lokalsinne.

Under fem dagar skulle jag få en tydlig karta över gruppens utveckling från ineffektiva till högpresterande team, men jag skulle också hitta hem i mig själv.

Vi var åtta förväntansfulla ledare från organisationer och företag runt om i Sverige. Tre män och fem kvinnor. Våra kursledare heter Måns Lindblom och Gudbjörg Petursdottir (ja, hon är från Island). De andra deltagarna var ännu så länge namnlösa och okända för mig. Jag visste bara att

de två erfarna kursledarna var psykologer i grunden och att de såg ut att vara kompetenta nog att kunna hantera en världskatastrof. Något som kändes väldigt tryggt under veckans övningar och provningar.

Under kvällen på dag ett hade jag ett trevligt samtal med två av de andra deltagarna och vi konstaterade att vi redan fått lära oss så mycket. Vi förstod gruppens utvecklingsstadier och vilka viktiga faktorer som behövs för att skapa effektiva team med människor som får utrymme att visa sin talang. "Men jag hoppas det blir lite intensivare känslomässigt. Jag har kollegor som gått den här utbildningen och gråtit hela veckan. Men så kände inte jag idag." säger en mörkhårig kvinna med ett samlat ansiktsuttryck. Gråtit?! Varför skulle vi göra det? Jag tänker att det är nog ingen fara för min del, jag är ju mest här som observatör.

Nästa dag inleddes med tester och gruppövningar där vi fick utvärdera varandra. Alla höll fortfarande en god min även om vi kämpade med siffror och konsten att ge feedback utifrån de första intryck vi fått av varandra. Det är inte helt lätt att sitta framför en ny bekantskap och uttala dig om ifall du upplever att de vill kontrollera andra eller inte, om du känner att de inkluderar dig och är öppna i sin kommunikation. Vi hade fortfarande ingen aning om att det här bara var början.

På onsdagen var vi en trygg och glad grupp som slappnat av inför varandra. Då började provningarna. Nu skulle vi härdas och testa våra gränser. Övningarna kändes plötsligt inte lika bekväma längre. Vi fick uttrycka våra största rädslor. "Vad ljuger du om inför dig själv?" Jag fick en klump i halsen, när en man i gruppen sa. "Jag ljuger ibland inför mig själv om att jag kan mer än jag egentligen kan. Jag undrar när omvärlden ska se att jag är en bluff." Kvinnan till vänster om honom sa "Tack." och rörd fortsatte hon. "Jag ljuger ibland inför mig själv om att jag är bättre än alla andra." När turen kom till mig ville jag bara säga. "Jag vet inte, jag kan inte komma på något." Och precis då sa kursledarna. "Om du nu känner att du inte kan komma på något, så ber vi dig

att söka extra noga efter svaren i dig själv. Fortsätt övningen." Det var allt som behövdes. Och vilken befrielse. Att sitta där framför främlingar som du känner dig trygg med och få erkänna dina ofullkomligheter som den självklaraste sak i världen.

"Att våga erkänna sina brister inför andra är stort, men att erkänna dem inför sig själv är större."
Johan Wiklund (1962 –)

Du som läser kanske undrar vad det här är för kurs egentligen? Påminner det inte lite om pyjamaskurserna på 70-talet? Du kanske fnyser och tänker. "Det där är inget för mig." Jag kanske hade gjort likadant om någon hade berättat det för mig.

Det ultimata testet på vår effektivitet i gruppen och ökade ledarkunskaper märktes i slutövningen under fredagen. Vi fick i uppgift att välja den bäst lämpade ledaren för vår grupp. Vi visste inte då att även efter en så kunskapsfylld vecka, så lyckas bara 20% av grupperna att utse en ledare inom den utsatta tiden. Vi fick 30 minuter på oss. Tänk om vi inte skulle lyckas?

Jag kommer inte ihåg när jag senast skrattade så mycket samtidigt som jag fällde tårar. Varje dag innehöll reflektion, motion, teori och övningar. Varje minut knöt kursledarna banden tätare mellan oss medlemmar i gruppen. Till slut satt vi där och hade delat varandras livshistorier. Och det var längesen det kändes så självklart, skönt och enkelt att vara människa.

Det var smärtsamt att lämna mina nya vänner på fredag eftermiddag och samtidigt längtade jag så det gjorde ont efter att komma hem till min viktigaste grupp, mina älskade barn och man.

Varmt tack till kursledare och deltagare för en betydelsefull vecka. Jag önskar jag fått den här kunskapen för länge sedan. Tack min vän Anna, som redan gått den här kursen, för dina coachande sms under veckan. Tack vare oss alla fick min familj hem en lite annorlunda, lugnare och gladare mamma.

Önskar dig en hel helg

Petra Brask